

G E W O O N A N D E R S

UITGAVE VAN DE LANDELIJKE VERENIGING CENTRAAL WONEN

INHOUD:

COLOFON.....2

ALKMAAR EN OMSTREKEN.....
De Fontijn en de Nieuwe Proef...2

HET LOO.....
Ik zou hier wel 100 kunnen.....
worden.....4

BEATRICE KESLER.....
Veteraan.....6

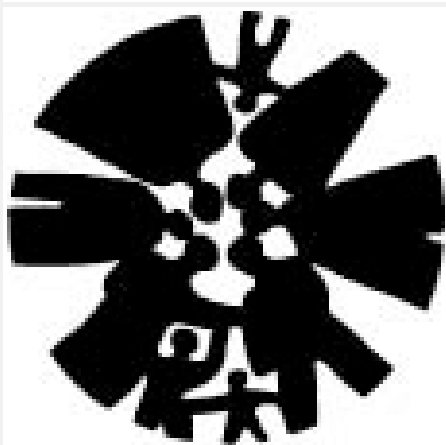
PROJECT: LIV'INN.....
Ontwerp voor een woonhotel voor
workaholics.....9

NIET ZOMAAR EEN.....
DWARSSTRAAT.....
De Stampioendwarsstraat.....10

NIEUWE BEWONERS KIEZEN.....
Rechtvaardig of persoonlijk?....12

G G G.....14

INFORMATIE PAGINA'S

Winter 2005
Jaargang 27, Nr 95
Losse Nummers 2,25

COLOFON

“Gewoon Anders” is het blad van de Landelijke Vereniging van Centraal Wonen (LVCW)

Verenigingsbureau

Korte Elisabethstraat 13
3511JG UTRECHT
tel.: 030-2612585
internet : www.lvcw.nl
mail: info@lvcw.nl

Abonnementen

8,-- per jaar

leden 7,-- per jaar

Aangesloten groepen krijgen per 6 huishoudens 1 exemplaar van ieder nummer ter verspreiding onder hun leden

Opzegging vóór 1 oktober.

Losse nummers
voor leden 2,-- incl. porto,
voor niet-leden 2,25 excl. porto

Redactieadres

Annemarie Kooij
Zeelandstraat 26
2408 GJ Alpen a/d Rijn

Redactie

Annemarie Kooij (CW Alphen a/d Rijn)
Flip Krabbendam (CW Delft)
Heleen Toet (CW Heemskerk)

Layout

Elouise van Gestel

Op de omslag

Stampioen Dwarsstraat

Auteursrechten

Overname van artikelen en illustraties is niet toegestaan zonder toestemming van de redactie

Is er interessant nieuws uit uw project, schrijf ons dan. Jullie project jubileert? Meld dat dan tijdig aan de redactie, dan komen we langs voor een artikel in GEWOON ANDERS

Druk:

Pasklaar, Sittard
ISSN: 0166-4336

Alkmaar en omstreken

In Alkmaar en omstreken gebeurt veel op het gebied van gemeenschappelijk wonen. In de stad zelf zijn twee centraal wonen-projecten, de Rups en de Regenboog.

De Rups is in 1983 opgeleverd en heeft 9 wooneenheden. De Regenboog is groter, 40 wooneenheden, en drie jaar later, in 1986, opgeleverd.

Vlakbij Alkmaar, in Heerhugowaard, bestaat al meer dan tien jaar De Vuurplaats, een zogenaamd MW2-project, milieu- en mensvriendelijk wonen en werken.

En nu is er een nieuwe woongemeenschap in oprichting.

De Fontein

‘Wij van de fontein denken dat wonen en werken “leuker” kan zijn mede door elkaar te inspireren en activiteiten te verrichten voor de buurt en voor elkaar. Uitgangspunten voor onze woongroep zijn: kunst, cultuur, natuur en spiritualiteit.’ Aldus hun brochure. Hun voorkeur gaat uit naar een 12-tal wooneenheden met ongeveer 20 à 25 bewoners in één gebouw. Verder willen zij milieubewust bouwen, zonnepanelen, en veel groen. Een van hun wensen is dat de woongemeenschap ook op de buurt gericht is. Dat zou kunnen zijn door het maken van een ‘kunst-zinnig’ centrum waar creativiteit en spiritualiteit gecombineerd worden, of een winkel/galerie, een meeeetkeuken of een kinderboerderij.

Milieubewust of milieuvriendelijk bouwen, hoe doe je dat?

Nieuwbouw doet in het algemeen een behoorlijke aanslag op het milieu, maar er is natuurlijk wel verschil tussen de ene en de andere manier van bouwen. GreenCalc is een rekensysteem voor de mate van milieuvriendelijkheid met een schaal van 0 tot 20, met dien verstande dat een nieuwbouwwoning van het jaar 1990, toen nog weinig rekening gehouden werd met het milieu, 0 zou scoren. De ING-bank, die antroposofisch is gebouwd, scoort op deze schaal 2.3. En dan is er nog een soort afvalbouw, Earthship, die afval als bouw materiaal gebruikt. Earthship scoort maar liefst 9.5 op GreenCalc. Ik sprak met Frank de Rijk van de kerngroep van De Fontein; hij is een voorstander van het Earthship-concept.

Earthship

Earthship is een schoolvoorbeeld van milieubewust en duurzaam bouwen. Door het hergebruik van afvalmaterialen bij de constructie en schone energiewinning is de CO₂-uitstoot en dus het schadelijk effect op

het milieu minimaal. Earthships kunnen zonder gebruik te maken van nutsbedrijven en leidingnetten functioneren en dus flink besparen op energie.

De huizen worden gedeeltelijk ingegraven. De dragende muren zijn gemaakt van met aangestampte aarde gevulde (oude) autobanden, die afgewerkt worden met leem. Aan de zuidkant wordt een glazen serre gebouwd. Op deze manier bereikt men een stabiele binnentemperatuur, zonder bijverwarming, van rond de 17 graden.

Verder maakt men gebruik van zon- of windenergie, wordt regenwater opgevangen, afvalwater gezuiverd en hergebruikt en fecaliën omgezet in mest.

De stichting Owaze, die het Earthship-concept propageert, is in 2003 opgezet “als reactie op de huidige discussie en de rampzalige gevolgen van de huidige gang van zaken op deze planeet”. De stichting Owaze wil bekendheid geven aan earthshiptechnieken, workshops en praktijkstages geven en bouwprojecten faciliteren.

Locatie

De mensen van De Fontein hebben het oog laten vallen op ‘de stad van de zon’, een groot milieuvriendelijk uitbreidingsplan van Heerhugowaard. Dat ligt ten zuiden van de huidige bebouwing, als een groot vierkant eiland. Het water rondom moet nog worden aangelegd of uitgegraven. Onlangs is bekend geworden dat de gemeente en de woningbouwvereniging een plek gaan zoeken voor de bouw van een Earthship voor De Fontein. Maar helaas moet de groep nog wel even geduld hebben: pas in 2011 kan de bouw beginnen.

De Vuurplaats

De Vuurplaats is in 1994 opgericht, als MW2-project, met als doelstelling het mensvriendelijk met elkaar wonen en omgaan, met oog voor het

milieu. Het laatste komt onder meer tot uiting in het zuinig omgaan met energie. Mensvriendelijkheid houdt in dat er gestreefd wordt naar onderlinge betrokkenheid, elkander stimuleren en helpen, maar wel met behoud van privacy.

De Vuurplaats is een sociocratische gemeenschap, dat wil zeggen dat de besluitvorming op sociocratische manier gaat. Democratische besluitvorming betekent dat de meerderheid beslist, maar de sociocratische wijze gaat ervan uit dat de hele groep er min of meer achterstaat, dat er niemand bezwaar heeft tegen het voorstel.

De bewoners variëren in leeftijd van 67 tot 2 jaar, wonen of beneden of boven (met groot dakterras) in een van de 14 huurwoningen, hebben een grote tuin en een biologische moestuin, zonnepanelen en -boilers. Een aantal bewoners deelt een auto. Men heeft

goede contacten met De Rups en De Regenboog, de andere CW-projecten in Alkmaar en De Fontein profiteert van hun kennis en ervaring, en maakt gebruik van hun vergaderruimte.

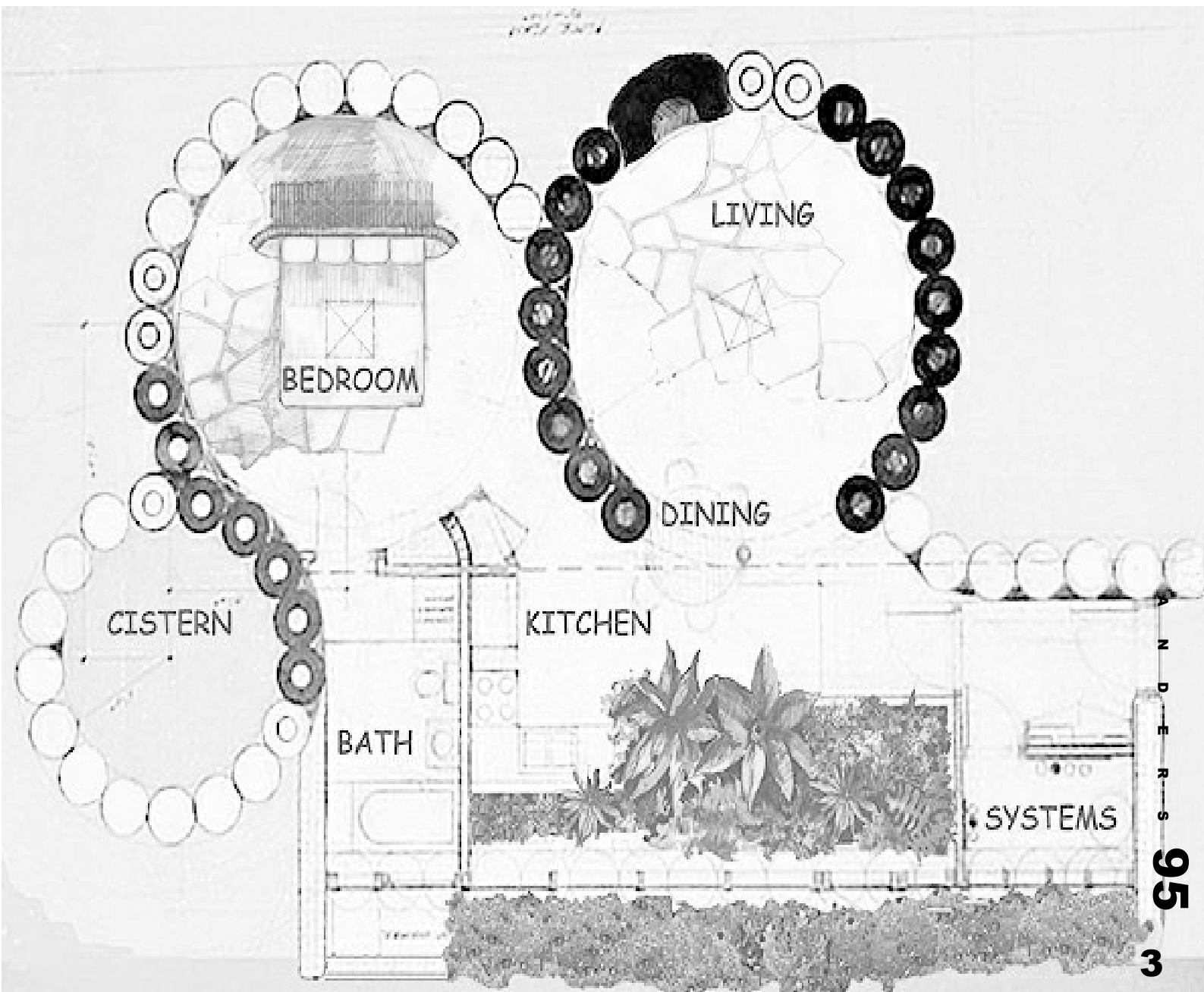
Ik heb me altijd verbaasd over de grote belangstelling voor gemeenschappelijk wonen in Alkmaar en omstreken. Er zijn drie groepen, De Rups, De Regenboog en De Vuurplaats, plus in oprichting De Fontein en De Nieuwe Proef (in Wogmeer, zie Gewoon Anders nr 94). Waar heeft het mee te maken? In andere regio's die niet met studentensteden te maken hebben, gaan CW-projecten ter ziele, zoals bijvoorbeeld in Huizen, of is het door gebrek aan medewerking van gemeente en woningcorporatie niet mogelijk iets van de grond te krijgen. Natuurlijk zijn goede contacten en veel enthousiasme nodig en soms

een lange adem, maar toch.... En is Alkmaar altijd een progressieve gemeente geweest en heeft Heerhugowaard de ruimte voor uitbreiding. Of zou het liggen aan de mensen van Noord-Holland Noord? Die zijn actief, ook nieuwsgierig en maken makkelijk contact. Veel 'reuring', er is van alles te doen, vooral op cultureel en artistiek gebied. Dus ik denk toch dat het aan de mentaliteit van de mensen daar ligt.

HT

foto: een earthship plattegrond van de website:

<http://www.earthshipbiotecture.com>

IK ZOU HIER WEL HONDERD KUNNEN WORDEN

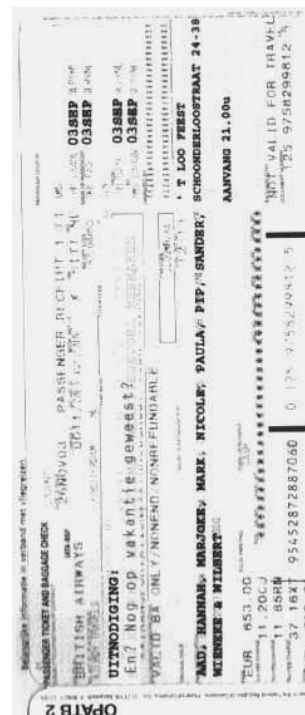
Uw redactieleden schrijven graag over woonprojecten die al langer bestaan. Als je op de TV de burenrudies ziet en de vechtpartijen, is altijd weer bewonderenswaardig dat mensen langere tijd succesvol kunnen samen wonen. Deze keer richten we onze schijnwerper op woongroep 'T LOO in Rotterdam. In een drieslag laten we u eerst lezen wat zij over zichzelf schrijven. Daarna vertelt een bewoner over zijn project en ten derde is één onzer redactieleden naar een feestje in Het loo gegaan.

Van Internet

Op hun website vind je, naast mooie foto's van het pand en de tuin, de volgende tekst.

Wij zijn een groep van 12 volwassenen, 4 kinderen en nog enige huisdieren, die samen een gerenoveerd oud schoolgebouw bij historisch Delfshaven in Rotterdam bewonen. Het pand uit 1886 is eind jaren tachtig (een eeuw later dus) voor groepsbewoning geschikt gemaakt door de woningbouwvereniging Woonbron. Zij zijn ook de eigenaren van het pand, en wij huren individueel onze woningen.

Naast onze eigen appartementen die ieder voorzien zijn van badkamer, wc en keuken, delen ook nog een aantal gemeenschappelijke ruimtes: een grote

De uitnodiging naar het feest, ticket to paradise!

woonkeuken, een ruim dakterras, en een paleistuin. Hoewel ieder van ons hecht aan zijn en haar individuele vrijheid, vinden we het toch prettig af en toe gezamenlijk iets te ondernemen. Dit kan het drinken van een biertje zijn op het dakterras bij mooi weer, samen af en toe eens koken en eten, de tuin onderhouden of het organiseren van een jaarlijks groot tuin/dansfeest.

Van een bewoner Als aanvulling op deze heldere tekst hebben we per e-mail enkele vragen gesteld aan Mark waarop hij ons het volgende vertelde.

Start

Het pand van Het Loo is zeventien jaar geleden opgeleverd. Het idee om met een aantal leuke mensen in één pand te gaan wonen is gaan leven toen een aantal mensen met elkaar in een straat in Crooswijk woonden. Dat was een gezellige straat waarion ze leuk contact met elkaar hadden. De straat stond echter op de nominatie om te worden gesloopt en dat gebeurde ook. Een aantal mensen ging toen met elkaar in een kraakpand saan de Westersingel wonen, maar zwermden later uit over de stad. Het contact bleef en de wens om later een woongroep te starten oop. Het oog viel op het huidige pand en toen is men gaan praten met de woningcorporatie. De corporatie is enthousiast gemaakt en het project kreeg een echte kans. Ik weet niet precies hoeveel mensen er mee deden. Het was toch een proces van een aantal jaren, dus er vielen mensen af en er kwamen mensen bij. De één kreeg een vriendin, de ander kinderen of vond een mooi ander huis. Uiteindelijk startte de

woongroep met ongeveer vijftien mensen. Er zijn negen appartementen.

Vorm en tijd

Qua vorm is er gekozen voor een vereniging. Iedere bewoner is lid van de vereniging en betaald contributie (twintig Euro). Van dit geld worden o.a. gezamenlijke aankopen gedaan. Het betekent dat er formeel vergaderingen worden gehouden waarvan notulen moeten worden gemaakt en dat er een voorzitter, een penningmeester en een secretaris zijn benoemd.

In de statuten en het huishoudelijk reglement zijn de idealen van het samenwonen formeel vastgelegd. Daarin staat bijvoorbeeld de procedure beschreven hoe nieuwe bewoners worden geworven en aangenomen. De idealen zijn in de loop van de jaren wel veranderd. We hebben het hartstikke leuk samen, maar we zijn niet ontzettend fanatiek in het samen moeten doen van activiteiten. Ik vertel altijd dat we in een moderne variant van een woongroep wonen: we eten één maal per maand samen, geven één maal per jaar een feest, delen de tuin en het dakterras en lopen bij elkaar binnen om iets te lenen of om een oppas te vragen.

Er is een soort balans ontstaan waarbij ieder een rol heeft in de groep: de één is fanatiek in de tuin, twee anderen dienen plannen in voor nieuwe schilderbuurten en verlichting, de ander stuurt vergaderingen aan. En niet iedereen is even actief, sommige bewoners leven wat meer teruggetrokken. Dat is er veranderd in de loop van de tijd.

Naar het Feest is Elouise geweest:

This is your captain speaking!

Om een wat beter beeld te krijgen van "het Loo", is de schrijvende pers van G.A. naar het jaarlijkse feest van deze woongroep gestuurd. De uitnodiging beloofd een feestje waar over is na gedacht. Het ticket naar een paradijs?

Wij zijn nog een beetje zoekende, maar een kleine prinses bij een hek weet ons te melden dat er binnen een feest is. We volgen haar door de "gate" naar de hal. De aankleding laat meteen zien dat het menens is! De grote gezamenlijke keuken is omgebouwd tot dansvloer, aan het plafond een disco glitterbal en heerlijk frisse sangria om ons te verwelkomen. Aad, een van de bewoners, neemt ons mee de tuin in, waar wij aan het zwembad neer strijken in heerlijke strandstoelen. Wij

wanen ons in een tropisch paradijs! Om ons heen kijkend ontdekken wij een tomatenkas, druivenprieel, appelboom, nog een terras. Een erg indrukwekkende tuin, midden in het Rotterdamse Delfshaven!

Aad woont er zeven jaar en weet te melden dat zijn eigen oma nog ooit in dit oude schoolgebouw les heeft gehad. Hij is de bewoner van een tweekamerappartement op de bovenste verdieping. Een zeer indrukwekkende woonkamer met de originele balkenconstructie als blikvanger. Hij hoopt toch snel door te schuiven naar een groter appartement op de begane grond, want dan zou hij (bij wijze van spreken) wel honderd kunnen worden op "het Loo"

De kleine rondleiding door het pand (9 woningen, 13 volwassenen, 4 kinderen, 3 poezen en 3 konijnen) laat zien dat er heel veel gebeurd is in deze oude school die in 1988 is opgeleverd na een pittige verbouwing. De metalen wenteltrap in de centrale hal brengt je bij de deuren van de appartementen (die deuren liggen tegenover elkaar om "interactie tussen de bewoners" te bevorderen) en voert naar het dakterras met uitzicht op de tuin.

Tijd voor een nieuw kannetje sangria

We worden verrast door muziek. Wilbert en Nicolle maken de mediterrane sferen compleet. "Parole" word meegezongen, op de achtergrond klinkt vuurwerk en het is gezelligheid alom!

Nog maar een diepte interview?

Paula woont hier 12 jaar, met haar drie kids van 6, 8 en 4. (de kleine prinses is haar dochter). Zij gaan binnen kort verhuizen, maar wel weer naar een huis met een gezamenlijke tuin. Dus toch weer een beetje groepswonen.

Marjoke woont al 17 jaar in dit huis en had geen idee waar ze aan begon toen ze als studente hier ging wonen. Maar dat het bevalt is duidelijk. Zij blijft zeker nog even!

We klinken met Mark, die bardienst heeft, en Pip die roept dat ze het leuk vind op het Loo, maar snel weer verder moet met glazen ophalen en dus niet veel tijd heeft om kletsen, geeft niks, wij zijn het interviewen zat, wij hebben zin om te dansen, in het prieel te zitten, naar de sterren te kijken... nog een beetje sangria...

Uit de gesprekjes met de bewoners komt duidelijk naar voren dat de sfeer losjes, kindvriendelijk en niet te "communeachtig" is. Grootste inspirator van gezamenlijke activiteit is de tuin en natuurlijk het jaarlijks terugkerend feest. Maandelijks een keer samen eten is het streven, maar dat gaat, zoals in zo veel woongroepen, soms beter en dan weer minder.

Een ding is zeker: ze weten op het Loo hoe je een feestje moet geven. Als wij om één uur naar buiten wankelen is het nog lang niet af gelopen. Maar ja... de sangria is op... helaas...

AK & EG

De haakse bochten in het leven van Beatrice Kesler..

“In mijn kindertijd is het me duidelijk geworden dat het leuk kan zijn om met veel mensen in één huis te wonen en dat je veel aan elkaar kunt hebben”

In onze serie “veteranen” ontmoeten we deze keer een oude bekende die vanaf 1979 bij de idealen van Centraal Wonen betrokken is geweest en er zelfs een promotiestudie aan heeft gewijd. Omdat het even moeilijk was om haar te bereiken is onze eerste vraag:

Waar woon je nu?

Sinds 1996 voornamelijk in Frankrijk, bij Verdun in de buurt. Het is een stil, mooi en heuvelachtig landschap waar we negen jaar geleden een oud huis kochten met wat grond erom heen. Maar eenmaal per maand kom ik terug naar Nederland om bezoeken af te leggen en zaken te regelen en als er leuke feesten zijn, zoals laatst het jubileumfeest in CW-Wageningen, dan ga ik daar ook wel heen als het enigszins kan. In Wageningen hebben we nog een vast woonadres zodat het nooit een probleem is waar te slapen.

Hoe kwam je met Centraal Wonen in aanraking?

In 1975 ging ik naar de verjaardag van Beitske die bezig was met de plannen voor Centraal Wonen Hilversum De Meent. Vooral de ideologie en het totale experimentele karakter trokken me aan. Zeer interessant uit het oogpunt van een promotieonderzoek.. Ik werkte al bij de vakgroep wonen in Wageningen

waarbij ik vooral vanuit de bewoners naar verbouw, restauratie, aanpassingen, nieuwbouw, keek.. De vraag was steeds: waar zitten mensen wel of waar zitten ze niet op te wachten.

Het ministerie van Volkshuisvesting heeft ons gevraagd of we vanuit Wageningen de ontwikkelingen bij het Hilversumse project konden evalueren. Samen met mijn collega Tiny heb ik toen een onderzoek opgezet. Zij nam de kant van de huishoudelijke arbeid als onderwerp met vragen als: wat doen mensen samen, is dat makkelijk te plannen, zijn er besparingen mogelijk en wat kost het hun aan geld of iets anders. Als je tijd stopt in een groep dan gaat dat immers ten koste van iets anders, van contact met vrienden en familie misschien, of liefhebberijen. Mijn onderwerp was: wat doen mensen in de ruimte met de verantwoordelijkheden. Het onderzoek is in 1976 in drie fasen opgezet, vooral met interviews en vragenlijsten.

Vooraf.

In eerste instantie zijn de toekomstige bewoners van Centraal Wonen Hilversum geïnterviewd voordat de woningen klaar waren, over hun motieven en verwachtingen. Er waren waanzinnig lange vragenlijsten, ook over de tijdbesteding, contact met de bureaus, de familie, vrienden. Het is een wonderlijk idee dat zo'n grote groep van 76 volwassenen ervoor kiest om vrijwillig samen in een wijk te wonen waar ze zelf kunnen bepalen waar de voorzieningen komen en welke. We hebben met zes personen – de onderzoekers en enkele studenten - aan deze opdracht gewerkt. Enkele studenten hebben op deelonderwerpen ook nog scripties gemaakt. Eén ging bij voorbeeld over de totstandkomingsprocessen...

Na één jaar

In 1978 zijn alle schriftelijke vragen opnieuw gedaan, toen de mensen er al een jaar woonden.

Dat was opnieuw een enorm karwei. En alle interviews werden elke keer woordelijk uitgetypt!

Na twee jaar

In de derde fase, in 1979, is iedereen weer geïnterviewd, dit keer niet alleen de volwassenen maar ook de kinderen. En er is een student als stagiair in een gezin gaan meedoen om te zien wat er gebeurde. We beschikten dus over zeer veel materiaal betreffende het Centraal

Wonen in Hilversum.

De opzet om samen met een collega het onderzoek uit te werken en er samen op te promoveren, is uiteindelijk niet gelukt. Het onderzoek heeft – ook door persoonlijke omstandigheden – een hele poos stilgelegen. Uiteindelijk is het mij pas in 1991 gelukt om te promoveren. Daarbij heb ik gebruik gemaakt van al het materiaal dat voorhanden was, dus niet alleen beperkt tot mijn oorspronkelijke onderwerp maar ook dat van mijn collega. Het was te mooi om te laten liggen. Het was daardoor wel heel veel om te verwerken en het moest bovendien geactualiseerd worden doordat er zo'n lange tijd over heen gegaan was. Ik was inmiddels wel persoonlijk gegrepen door de ideeën van Centraal Wonen. Veel materiaal is later ook verwerkt in het boek Centraal Wonen II.

Bestemming

Nadat het allemaal klaar was, de promotie achter de rug en alles afgerond, is al het materiaal afgestaan aan het Archief van het Internationale Instituut voor de Sociale Geschiedenis, IISG. Zij hebben al heel veel over woongroepen en communes en waren blij met dit materiaal. Zij zoeken het allemaal uit. Verder heb ik enkele specifieke zaken bij een regionaal archief ondergebracht, dus dat is ook onder dak. Contractueel is vastgelegd dat het materiaal alleen geanonimiseerd gebruikt mag worden. Mooi dat er een instituut bestaat waar je al dat werk met een gerust hart kan achterlaten! Idealisme van Centraal Wonen “Centraal wonen is voor mij een emancipatie experiment en een beweging van mensen, die zich inzetten voor een integrale aanpak van maatschappelijke problemen in hun woonomgeving gericht op een bewoonbare wereld” (Proefschrift Beatrice Kesler)

De belangrijke aspecten bij de start van Centraal Wonen, milieu en emancipatie, zijn in de huidige projecten niet meer zo prominent terug te vinden trouwens. De vraag is in hoeverre die ideeën nog doorwerken. Er was één vrouw onder de geïnterviewden die een duidelijke opvatting had over het belang van meerdere volwassenen in de omgeving van kinderen. Een kind heeft zijn moeder niet gekozen, zei ze, kinderen hebben niet om hun moeder of vader gevraagd. Dus is het heel goed dat het meerdere volwassenen om zich heen heeft met wie het een vertrouwensband of een vriendschap kan opbouwen.

Hoe was jouw situatie toen je met Centraal Wonen kennis maakte?

Ik was getrouwd toen ik met het onderzoek begon. Tijdens de 2e fase ben ik gescheiden, ik had toen twee kinderen. Dat heeft er zeker toe bijgedragen dat ik in Centraal Wonen ben gaan wonen. Vanuit de gemeenteraad kwam de vraag of ik er niet voor kon zorgen dat er een Centraal Wonen project in Wageningen kwam. Alsof dat zo eenvoudig is. Ik heb toen wel een informatieavond gehouden op 11 oktober 1979 over het fenomeen Centraal Wonen. Er waren politici en mensen van de woningcorporaties aanwezig en mensen die persoonlijk geïnteresseerd waren, totaal 80

personen. De eerste helft was het voorlichtingsdeel, de 2e helft was voor de woon-geïnteresseerden. We hebben een pot op tafel gezet en papier en pen, en gezegd: willen jullie meer en verder, schrijf dan je naam op en doneer een gulden voor de postzegels. En beslis welke vijf personen de volgende avond gaan organiseren.

En dat is gelukt. Het werd een heel leuk en sterk beginkoppel. Twee buurvrouwen uit die tijd r zijn nog vriendinnen van me. We namen Hilversum als voorbeeld; daar kwam de kennis en de inspiratie vandaan. Maar de realisatie van de plannen heeft erg lang op zich laten wachten. We moesten eerst met elkaar en de gemeente besluiten op welke wijk we wilden richten. We moesten toch in de gemeentelijke bouwstroom passen. Daarna ontstond er een dip in de economie en werden de bouwplannen stilgelegd. Pech voor ons. Dat heeft een aantal jaren geduurd. Toen er weer wel werd gebouwd was de groep inmiddels

helemaal uit elkaar gevallen en moesten we opnieuw beginnen. Pas in 1985 konden we in Wageningen Centraal gaan wonen.

Hoe is het nu in CW Wageningen?

Omdat ikzelf niet meer in het project woon, weet ik dat niet. Ik zie nog wel een paar mensen van Wageningen. In de tijd dat ik er wel woonde heb ik mijn kennis ingezet voor het project en heb daarom nooit in het bestuur gezeten. Het lijkt me niet goed om met zoveel bagage over Centraal Wonen in een beslissende positie te zitten. Hoe het nu is om daar te wonen weet ik niet. Het feest was in ieder geval heel goed georganiseerd, met één dag voor de reünisten en één dag voor de bewoners zelf. Ik heb er heel veel oud bewoners teruggezien. Er was veel tijd om met elkaar te praten en voor de kinderen was er veel georganiseerd. 's Avonds was er een bijzonder leuk open podium – er zaten altijd veel mensen die muziek maakten in dit project.

Buurtgericht

Er werd ook altijd gezocht naar een verbinding met de buurt. In de peuterspeelzaal - opgezet door vaders - kwamen kinderen van buiten het project. Nog steeds is het mogelijk om mensen uit Wageningen te betrekken, bij het koor bijvoorbeeld, of bij de eetkringen

Waar men nog niet zo goed over heeft nagedacht is hoe er met mensen op de wachtlijst moet worden omgegaan. Er zou iets structureels moeten worden bedacht om die mensen (en de kinderen) meer bij het project te betrekken..

Huursubsidieontwikkelingen Wat desastreus is voor projecten met een idealistische opzet is de verandering in de huursubsidie. Er zijn heel wat mensen vertrokken omdat ze de huur niet meer konden betalen, ondanks de vroegere afspraak met de woningbouwcorporatie. Maar daar moet je ook steeds aan een weer een andere medewerker uitleggen dat er iets niet in overeenstemming is met de oorspronkelijke doelstellingen!! We zouden centraal wonen mogelijk maken voor alle inkomens, maar daar is de klad in gekomen. De voordelen voor de woningbouwvereniging zijn toch duidelijk: er wordt zorgvuldig gewoond, weinig kapot gemaakt, veel zelf gedaan. Er is altijd woonopvolging. In Wageningen hadden we zelfs een solidariteitsfonds, om mensen met bijstand of lage inkomens te steunen.

Maar de overheid houdt de hand meer op de knip en de mensen zelf ook.

Bredere blik

Naast Wageningen ben ik in veel projecten geweest, waaronder Utrecht, Hilversum, Haarlem, en heb ik twee jaar in het bestuur van de LVCW gezeten, toen Bob Fris ermee ophield.

Maar nu, samen met mijn vriend, ben ik al negen jaar in NO Frankrijk bezig met een eigen project. We wonen in een super leeggelopen platteland, stil, donker, glooiende velden en bossen, prachtig. Daar zijn we al jaren bezig een huis op te knappen om mensen te ontvangen. Inmiddels is er plaats voor 6 kampeerders, hebben we 2 gîtes en 2 chambre d'hôte's. En ik kook voor de gasten als ze dat wensen. De eerste jaren waren er mensen die weken achter elkaar kwamen helpen. We hebben wel zeven jaar achter elkaar hard door gewerkt. De laatste twee jaren konden we met vakantie omdat anderen het even van ons over wilden nemen. We organiseren daar ook wandeldriedaagsen en fietstochten; dat is leuk om die voor te bereiden en de tochten uit te zetten.

En elke maand ga ik dus terug naar Nederland voor allerlei regelingen en mijn kinderen en kleinkinderen. Best een druk leven dus weer, maar heerlijk.

Hoe woonde je in je kindertijd?

Mijn moeder stond er in 1945 alleen voor met drie kinderen. Zij heeft toen een enorm groot huis gehuurd in amsterdam en kamers daarin weer onderverhuurd aan studenten en alleenstaanden, voornamelijk vrouwen. Mijn moeder kon heel goed met mensen omgaan, dus het was altijd erg gezellig. Er kwam allerlei slag mensen in huis. Er was een leeszaal-mevrouw die er lang is blijven wonen, er waren sportstudentes, conservatoriumstudentes die altijd zaten te musiceren, en verder een komen en gaan van mensen waar ik van mijn vijfde tot mijn achttiende jaar bij heb gehoord. Door de week kookte moeder voor iedereen, en na het eten moesten de anderen afwassen. De alleenstaande vrouwen, die ook geen familie hadden, hoorden echt bij het gezin. Ik heb 3 jaar lang elke ochtend leesles gekregen van één van hen. En als het Kerstmis was kookte zij voor ons een kerstdiner bij haar op haar kamer. Met veel van die mensen zijn de contacten jarenlang behouden

gebleven. Over en weer werden kaarten gestuurd. Toen werd me al wel duidelijk dat het leuk kan zijn met veel mensen samen te wonen en dat je veel aan elkaar kunt hebben.

Vanuit Amsterdam ben ik naar Wageningen gegaan om huishoudwetenschappen te studeren. Vanaf 1985 ben ik in Centraal Wonen Wageningen gekomen, waar ik 11 jaar met plezier heb gewoond. Het is een ideaal concept : wonen met een centrale ruimte waarin je anderen ontmoet met verschillende capaciteiten, kwaliteiten en gekkigheden.

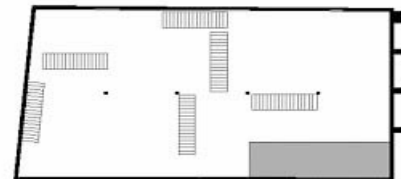
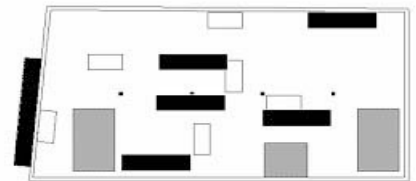
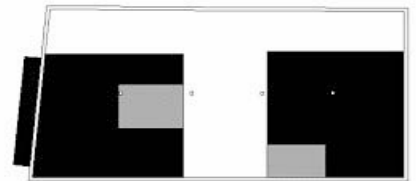
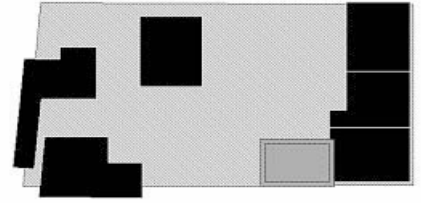
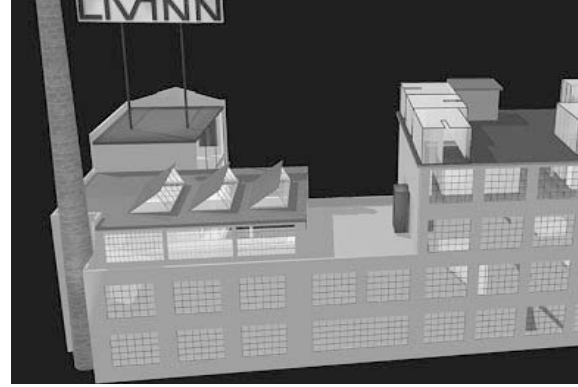
De universiteit in Wageningen groeide als kool, waardoor ik ook nooit heb hoeven solliciteren. Ze haalden je zo uit de collegebanken, met het verzoek om les te komen geven. Dat ben ik parttime gaan doen, zodat ik tijd hield voor de kinderen en voor acties want er was natuurlijk ook veel in de maatschappij gaande dat onder de aandacht gebracht moest worden, zoals bijvoorbeeld de actie voor het behoud van de Uiterwaarden.

Verder acties voor het behoud van gebouwen waar groepen in konden wonen, en voor Centraal Wonen projecten. Ik heb in het bouwteam van CW II gezeten en ben lid van de gemeenteraad geworden toen de kinderen de deur uit waren. In die tijd kreeg ik kennis aan mijn huidige vriend, waardoor uiteindelijk de laatste ommezwaai gemaakt is: samen een project in Frankrijk opzetten.

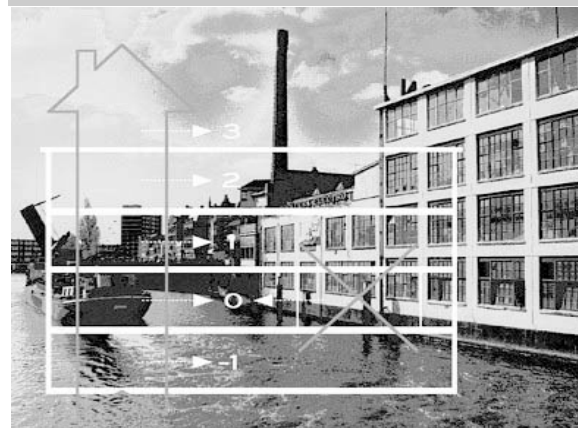
Huidige bezigheden?

Nu heb ik dus het project in Frankrijk en ben daarnaast in Nederland om mijn oude tante op te zoeken (de zus van mijn moeder) en mijn kinderen. Bovendien heb ik nu vier kleinkinderen die ik graag in hun ontwikkeling meemaak. Daarnaast heb ik altijd graag korte verhalen en gedichten geschreven. In de winter hebben we iets meer tijd om o.a. de website aan te pakken van ons Franse huis; ook al hebben we met de kerst weer veel gasten. Gasten kunnen zich aanmelden via de stichting "Vrije Recreatie"(SVR) . En we staan in de Campinggids van de ANWB.

AK

Wit = gezamenlijk gebied
Zwart = prive gebied
Grijs = gemeenschappelijke voorzieningen (zoals bv. Lift, sauna, installaties)

Project: LIV'INN

Ontwerp voor een woonhotel voor workaholics

Workaholics zijn personen die heel veel werken en bijna vergeten te leven. Door deze levensstijl blijken zij in traditionele Hollandse woningbouw, in rijtjeswoningen, gemakkelijk in een isolement te raken. Door sociaal contact in de woonsfeer te brengen en door de vrije tijd te optimaliseren door daarvoor voorzieningen in de woonsfeer aan te bieden, kunnen workaholic de kans krijgen om de verstoorde balans tussen leven en werken weer in evenwicht te brengen. Ziehier het ontwerpuitgangspunt voor de herbestemming van een oud Rotterdams fabrieksgebouw. Een origineel afstudeerproject van Annemarie Boot waarmee zij de zogenaamde Maaskantprijs voor kreeg: een Zuid-Hollandse vormgevingsprijs.

Geen rijtjes maar buurtjes

Architectuur gebaseerd op leefstijl is een concept waar een reële vraag naar blijkt te zijn. Zie hiervoor het artikel: 'leefstijl bepaalt woningkeuze', uit het NRC van zaterdag 3 april 2004. Opvallende citaten uit dit artikel zijn: "Het wonen is onderdeel aan het worden van de beleviseconomie", 'Onroerend goed wordt ontroerend goed', 'In plaats van rijtjeshuizen te maken zouden collectieven van gelijkgestemden die een buurtje willen vormen, zich in een zo vroeg mogelijk stadium moeten kunnen wenden tot een projectontwikkelaar' en 'geen rijtjes maar buurtjes!'

Gemeenschappelijke gebieden op elke verdieping

Het ontwerp van het LIV'INN woonwerkhotel is gesitueerd in een Rotterdams fabrieksgebouw uit de twintiger jaren dat door leegstand met sloop wordt bedreigd. In dit ontwerp zijn de individuele en gezamenlijke gebieden op een originele manier verweven. De individuele woningen zijn verticaal opgebouwd en zij 'doorboren' als het ware de oude vloeren van de fabriek, waarbij op de verdiepingen waar de woningen 'doorheen boren' verschillende gezamenlijke leefruimten zijn ontworpen. De verhouding tussen gemeenschappelijk en private ruimten is op iedere verdieping anders verdeeld waardoor er telkens een meer of minder open plattegrond ontstaat.

Het souterrain is ingericht als gemeenschappelijke werkruimte, waarin elke bewoner kan beschikken over een eigen werkunit.

Op de beganegrondverdieping bevinden zich de toegangen tot de woningen en daar kan ook worden gekookt in een gemeenschappelijke keuken. De eerste verdieping is de woonverdieping en hier zijn individuele woonkamers, maar ook een gemeenschappelijke hal en een gemeenschappelijk dakterras.

De tweede verdieping is bedoeld voor de badkamers. In de woningen bevinden zich de individuele badkamers, maar men kan ook op deze verdieping de woning verlaten om de gemeenschappelijke sauna te bezoeken. Deze gezamenlijke gebieden zijn dus een aanvulling op de functies die aanwezig zijn op de verdiepingen van de

woningen. Het idee hierachter is dat de drempel naar sociaal contact kan worden verlaagd door de aantrekkelijke kenmerken van de gezamenlijke gebieden direct te laten grenzen aan soortgelijke gebieden van de woningen. Het gezamenlijk leven blijft daardoor optioneel, en privacy wordt niet aangetast doordat men er ook voor kan kiezen zich alleen in het privégebied te begeven. De slaapverdieping is hier een uitzondering. Deze bovenste verdieping van elke woning is als een 'slaapdoosje' op het gemeenschappelijke dak geplaatst. Wie gemeenschappelijk zou willen slapen, moet wachten op een mooie zomerse dag.

Woningen met eigen karakter

Bijzonder aan de verticaal opgebouwde woningen is dat zij ieder een eigen soort trap hebben. De ene trap is lineair terwijl de andere juist zig-zag door het woonvolume loopt. De woningen zijn daardoor niet als een torentje op elkaar gestapeld maar zij grijpen op verschillende wijzen in elkaar. En ondanks het feit dat zij een eigen unieke vorm en karakter hebben zijn de woningen toch allemaal (bijna) even groot(80m²).

Bijzonder concept

Er zijn in de loop van de tijd vele projecten met gemeenschappelijke voorzieningen ontworpen en gebouwd, maar over het algemeen zijn de woningen of wooneenheden alleen met de voordeur verbonden met de gemeenschappelijke gebieden. Maar in dit ontwerp is er op elke verdieping een toegang tot de gemeenschappelijke voorzieningen, om ervoor te zorgen dat er per woonfunctie een keuze ontstaat tussen privacy of gemeenschappelijkheid. Elke verdieping heeft hier dus een eigen voordeur.

Er is hier dus sprake van een nieuw en bijzonder concept. Misschien een idee voor groepen die starten met een nieuw project! Wie meer wil weten kan mailen naar

[Annemarie Boot: aj.boot@hotmail.com.](mailto:aj.boot@hotmail.com)

AB/FK

*illustraties pagina 8

De Stampioendwardsstraat NIET ZOMAAR EEN DWARSSTRAAT

Vier rijtjes woningen in Rotterdam-Zuid zouden die eind tachtiger jaren gesloopt worden. Maar ze staan er nog, of eigenlijk, ze zijn inderdaad gesloopt, maar ze zijn vervolgens weer opgebouwd. In 1994 werden ze opgeleverd. Maar nu op moderne wijze gebouwd. Dat wil zeggen: geen bakstenen tussenmuren en houten vloeren meer, maar vloeren en muren van beton. En geen enkelsteens gevels meer, die kou en vocht doorlaten, maar goed geïsoleerde spouwmuren.

Hoe is het mogelijk dat verouderde woningen, rug-aan-rug woningen zonder eigen wc, worden afgebroken om weer opnieuw, in dezelfde vorm, te worden opgebouwd?

Er was een gemotiveerde bewonersgroep, een verhuurder met oren en een gemeente met oog voor sociale verbanden in de woonomgeving. Zij hebben, bijgestaan door de toenmalige woongroepenwinkel, er voor gezorgd dat de speciale kwaliteiten van deze woningen gespaard bleven.

Speciale kwaliteiten?

Dat het gaat om 'rug-aan-rug' woningen, betekent dat er geen achtertuinen zijn. Naar de huidige maatstaven is dat een verouderd stedenbouwkundig concept. Maar door dit concept kregen de straatjes die de woningen ontsloten, aan de voorkant van de woningen, wel een bijzondere betekenis. Deze straatjes gingen namelijk ook een beetje als tuin functioneren. Dat kon omdat het rustige voetgangersstraatjes waren. Van oudsher hadden de bewoners zich deze twee straatjes kunnen toe-eigenen als tuin, als buitenruimte. En aangezien deze buitenruimten ook door medebewoners gebruikt werden, vormden zij een aanleiding tot onderlinge contacten. Een aanleiding voor het ontstaan van een gemeenschap.

Niet alleen het stedenbouwkundige concept was verouderd, er was nog een ander achterhaald principe toegepast: woningen deelden een trappenhuis en de wc. Maar ook dit was een aanleiding geweest voor sociale contacten tussen de bewoners.

Initiatiefnemers van Centraal Wonen

projecten hebben sinds het einde van de zestiger jaren geprobeerd dergelijke gemeenschapsvormende principes opnieuw in het wonen te introduceren. Hier waren ze nog aanwezig. En ze werkten. Reden voor de oorspronkelijke bewoners om zich eind tachtiger jaren tegen de sloop te verzetten. Je zou kunnen zeggen dat de oude gemeenschapsvormende concepten opeens weer nieuw bleken te zijn. En de planners die ze wilden slopen waren opeens uit de tijd. De vernieuwingen die wel werden doorgevoerd waren van bouwtechnische en bouwfysische aard.

Huiskamer

In de twee straatjes worden gevormd door 96 woningen. De bewoners, die een rechtspersoon vormen, hebben een speciale beheerovereenkomst afgesloten met de deelgemeente en met de verhuurder. Een paar punten: de bewoners zorgen voor de bloemen en de beplanting, de deelgemeente zorgt voor de bomen. En de bewoners onderhouden zelf de straat. Daartoe organiseren ze in het voorjaar een 'groendag' en in het najaar een 'bruingeeloranjedag'. De bewoners hebben ook toestemming van de deelgemeente om te barbecueën en ook open vuur is toegestaan. Verder zijn er in de

beheerovereenkomst afspraken om de geluidsoverlast te beperken. Zo kunnen de twee dwarsstraten worden ingericht en worden gebruikt als echte gemeenschappelijke ruimten, als huiskamers voor het project. Er staan bankjes, tafels en stoelen, en bij mooi weer wordt er gegeten en nagetafeld, met een flesje wijn of een pilsje. Eventueel bij een knappend houtvuur. In de winter staat het gemeenschapsleven op een laag pitje, maar evengoed is er met de kerstdagen een kerstborrel met glühwein.

Nieuwe bewoners

De bewoners kiezen hun eigen bewoners, net als bij centraal wonen projecten, en daarvoor wordt een uitgebreide procedure gevolgd. Gegadigden wordt gevraagd een aanmeldingsbrief te schrijven over zichzelf en over hun motivatie om in een van de straatjes te komen wonen. Als er ergens in een huis woonruimte vrij komt, dan zorgt de burenkiescommissie ervoor dat de bewoners die aan dezelfde gemeenschappelijke trap wonen een map met aanmeldingsbrieven krijgen. Op een 'burenkiesavond' wordt er dan over de kandidaten gepraat. Als er een nieuwe bewoner gekozen is, wordt deze uitvoerig ingelicht over de gewoontes van hun nieuwe burens en

over de afspraken en regels die in het straatje gelden.

Oud en nieuw

Door woningen te bouwen zonder achtertuin en met gemeenschappelijke trappen en wc's kon er op de kosten bespaard worden. En de arbeiders die er woonden waren al lang blij dat ze niet in een slop hoefden te wonen. De sociale contacten die daar het gevolg van waren, nam men voor lief. Nu blijken de nadelen van de besparingen opeens een eigen aantrekkingskracht te hebben, mensen kiezen er nu uit vrije wil voor. Als praktische en goedkope oplossing voor de huisvesting van arbeiders, is de woonvorm van de Stampioen-dwarsstraatjes nu dus uit de tijd. Deze oude vorm heeft een nieuwe betekenis gekregen doordat er in deze tijd mensen zijn, die vinden dat wonen pas compleet is als de woonomgeving kansen biedt voor sociale contacten.

FK

NIEUWE BEWONERS KIEZEN

Rechtvaardig of persoonlijk?

Van tijd tot tijd verhuizen er bewoners uit het project en dan is het zaak nieuwe bewoners te zoeken die hun plaats kunnen innemen. Maar hoe kom je aan nieuwe bewoners.

Hiervoor zijn in de loop van de tijd een aantal manieren bedacht.

WachtlIJst

Veel projecten werken met een wachtlIJst. Komt er woonruimte vrij, dan kunnen aspirant bewoners van de wachtlIJst doorschuiven en echte bewoners worden. Eerste vraag: welke bewoners van de wachtlIJst? De bovenste? Dat zou wel het rechtvaardigste zijn, maar er is een ander aspect dat bij wonen van belang is, aan nieuwe bewoners wordt ook de eis gesteld dat zij in sociale zin passen bij de reeds zittende bewoners. Deze twee criteria staan op gespannen voet met elkaar. Wie kiest voor rechtvaardigheid, zal moeten accepteren dat de nieuwe bewoners soms totaal niet bij de groep passen. Met alle problemen van dien. Wie daarentegen kiest voor passende bewoners, moet leren leven met een slecht geweten als aspirantbewoners op de wachtlIJst gepasseerd worden.

Criteria

Wie kiest voor passende bewoners heeft nog een probleem: hoe kun je je keuze verantwoorden? Hoe kun je bepalen wat passende bewoners zijn? Zijn daar criteria voor? Dan zou er toch nog sprake zijn van enige rechtvaardigheid. Soms worden er inderdaad criteria aangelegd. Projecten streven vaak naar een gevarieerde leeftijdsopbouw, en dan kan er per geval een gewenste leeftijd worden bepaald. Bij andere vormen van pluriformiteit (huishoudensamenstelling, inkomen, beroep) kunnen navenant andere criteria worden aangelegd.

Toch: passen bij de groep!

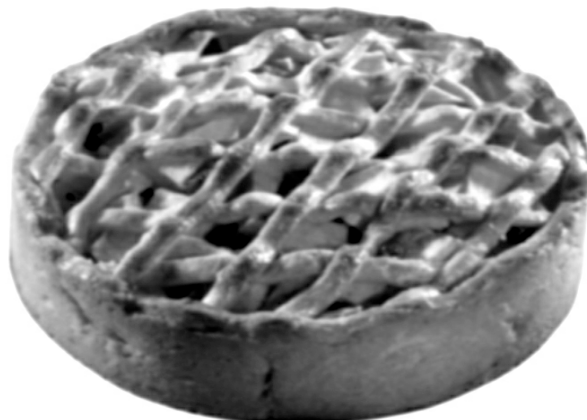
Maar hoe je het ook wendt of keert, toch blijft het 'passen bij de groep' een belangrijk criterium dat niet geheel in objectieve termen vast te leggen. De

zittende bewoners zullen dit criterium moeten hanteren zonder dat zij zich op een algemene standaard kunnen beroepen. Zij zullen zélf de verantwoordelijkheid moeten dragen voor een persoonlijke keuze, die onrechtvaardig is ten opzichte van bewoners die niet bovenaan de wachtlIJst staan. Dat is moeilijk, vooral als je denkt aan hoe buitenstaanders hier soms smalend kunnen reageren met 'Oh, ballotage', waarbij ze dit woord uitspreken als een drieletterwoord! Alsof het kiezen van passende bewoners neer zou komen op discriminatie en daarom niet zou deugen. Maar deze smalers mogen van zichzelf wel uiterst kritisch zijn bij de keuze van hun partner... 'Maar dat is wat anders' zullen zij misschien zeggen, 'bij ons gaat het om

keuzeprocedure is hier over het algemeen toch wel heel wat luchtiger dan bij partners.

Aan de poort

Luchtiger, maar er zit altijd een bepaalde structuur in. Zo zien we dat er, zeker bij grote projecten, commissies in het leven zijn geroepen om geïnteresseerden te screenen. Deze commissie staan dus als het ware aan de poort van het project. Mogen zij dat zomaar doen? Dat niet, ze doen dit in opdracht van de vereniging, en meestal houdt dat in dat de vereniging criteria heeft vastgesteld. Maar over passendheid zal een commissie toch weer zélf moeten beslissen! Om deze commissies hierbij wat meer houvast te geven wordt van

samenleven'. Alsof het wonen in een groep niets met samenleven te maken heeft.

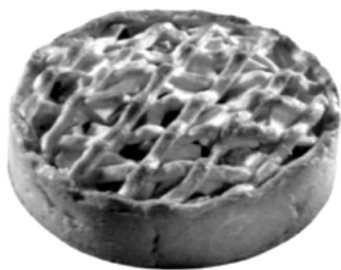
Als je je realiseert hoe onterecht de kritiek is, kom je misschien wel tot de conclusie dat de keuze voor nieuwe groepsleden in projecten juist veel te roekeloos wordt gemaakt. De

geïnteresseerden wel gevraagd om mee te doen met algemene vergaderingen, baravonden, koffieochtenden of klussenweek-ends. Door hun aanwezigheid kunnen zij dan hun betrokkenheid tonen. En hun persoonlijkheid. Op grond daarvan kunnen zij dan al of niet

worden toegelaten tot de wachtlijst van aspirant bewoners. En als zij eenmaal op die wachtlijst staan zijn zij in principe 'goedgekeurd'.

Aan de basis

Bezwaar van deze aanpak is dat aspirantbewoners, als zij eenmaal op een bepaalde plek in het project komen wonen, met directe burens te maken hebben die geen stem hebben gehad in de keuze. Dat kan tot problemen leiden, vooral als het gaat om een project is onderverdeeld in clusters. Dan kan er ook een andere benadering worden gevolgd: alle geïnteresseerden kunnen nu worden toegelaten tot een belangstellendenlijst en de zittende

bewoners van een cluster kunnen dan zelf kiezen wie zij zullen instemmen. In de kleine kring waarin de nieuwe bewoners zullen worden opgenomen kan dan hun 'passendheid' besproken worden. Meestal gebeurt dit in een paar gesprekken, tijdens een etentje of op de koffie. Dus ook deze procedure is vaak kort, luchtig dus.

Combinatie

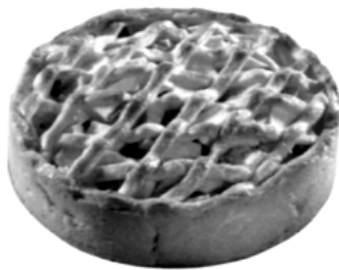
Bij de grote en in clusters onderverdeelde projecten is er vaak sprake van een combinatie van beide benaderingen. Aan de poort wordt geselecteerd op basis van onpersoonlijke criteria, zoals leeftijd en huishoudensamenstelling. Op het moment dat er woonruimte vrij komt, worden de bovenste kandidaten van een gevraagde categorie voorgesteld aan de groep waar zij in het project mee te maken zullen krijgen. Daar worden deze dan op 'passendheid' beoordeeld, door de cluster, aan de basis dus. Op deze manier komen beide aspecten tot hun recht: rechtvaardigheid en passendheid.

Omzeilen

Hoe je het ook bekijkt, het kiezen van nieuwe bewoners blijft moeilijk. Vooral omdat bij 'passenheid' persoonlijke voorkeuren, een rol spelen. Er zijn projecten die hier een uitweg zoeken door de het oordeel over te laten aan de aspirantbewoners zelf. Een humane benadering waarbij zittende

bewoners niet het nare gevoel hebben dat ze zitten te oordelen over anderen. De aspirantbewoners kunnen nu helemaal zelf beslissen of zij zich thuis voelen bij de groep, en of zij 'passen'.

In het project waar ik zelf woon was er in de begintijd een cluster waar men zo redeneerde maar dat heeft toch wel tot problemen geleid. Misschien werd dit veroorzaakt door het feit dat aspirantbewoners in één keer te veel toekomstige medebewoners moesten leren kennen, misschien ook omdat niet alle aspirantbewoners op eigen kracht konden beoordelen of ze wel geschikt waren voor het groepsleven. Het lijkt heel open en aardig van een groep, maar je kunt je hier ook

afvragen of het wel fair is om het moeilijke oordeel over 'passenheid' aan de aspirantbewoners zelf over te laten.

Misschien is het verstandig om te proberen aspirantbewoners bij een dergelijke 'open deur benadering' wat houvast te geven door ze in elk geval goed voor te lichten. Maar er blijft toch een gevaar op de loer liggen: het komt niet zelden voor dat de interesse van aspirantbewoners in groepswonen vooral geïnspireerd is door de behoefte aan woonruimte... Nu kan men van aspirantbewoners verlangen dat zij een stuk te ondertekenen waarin zij verklaren zich niet te zullen onttrekken aan de verplichtingen die het groepsleven met zich meebrengt. Maar echte zekerheid biedt dit natuurlijk niet. Het ondertekende stuk kan nooit meer zijn dan een intentieverklaring. Maar goed, het is iets waar bewoners op kunnen worden aangesproken.

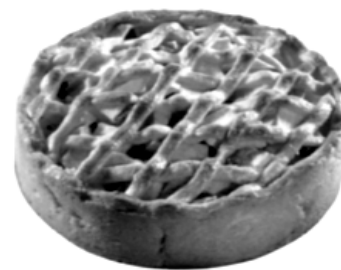
Proeftijd

Een commissie beslist aan de poort, direct betrokkenen beslissen aan de basis, of de aspirantbewoners beslissen zelf, hoe het ook uitvalt, de procedures blijven meestal redelijk zorgeloos. Een paar kennismakingsgesprekken en de beslissing wordt genomen. Maar er zijn woongroepen en woongemeenschappen die de

procedure wat zwaarder maken door een proeftijd in te stellen. Soms duurt deze wel een jaar. Dat wil zeggen dat aspirantbewoners, nadat ze een jaar in een project hebben gewoond, toch nog weggestuurd kunnen worden! Het is misschien een manier om meer zekerheid te krijgen, maar het is ook onpraktisch. Want je vraagt dan eigenlijk aan aspirantbewoners om hun eigen woning nog een heel jaar aan te houden.

Dus

Een toelatingsprocedure met moeilijke beslissingen lijkt niet te vermijden. Een deel van de beslissing kan men baseren op onpersoonlijke kenmerken, zoals de plaats op de

wachtlijst, en een vantevoren vastgestelde ideale samenstelling van de bewonersgroep, en dat ziet er rechtvaardig uit. Maar het probleem van een persoonlijke keuze op het punt van 'passendheid' blijft onvermijdelijk. Men kan deze keuze aan de aspirantbewoners overlaten, dat lijkt heel humaan, maar ook voor hun is het moeilijk en het is de vraag of het echt beter is om de keuze daar te leggen. Misschien helpt het besef dat 'ballotage' geen vies woord is, maar een manier om enig inzicht te krijgen in de vraag of aspirantbewoners zullen passen.

Oproep

Misschien zijn er lezers die in een project wonen waar men andere, (betere?) oplossingen heeft gevonden dan die hierboven beschreven zijn. Wij willen hier in GA graag meer over publiceren. Dus, wie iets wil toevoegen aan wat hierboven beschreven is, wordt hierbij uitgenodigd contact op te nemen met de redactie! Svp elektronisch via de site van de landelijke vereniging of schriftelijk via het verenigingsbureau. (Zie colofon)

FK

VERENIGINGSBURO LVCW

Korte Elisabethstraat 13
3511 JG Utrecht (Bezoek alleen na afspraak)

tel.030 2612585
Postgiro 2015796.

internet: www.lvcw.nl

e-mail: info@lvcw.nl

Discussie- of mailinglijst@lvcw.nl

LIDMAATSCHAP

Projecten kunnen collectief lid worden van de LVCW voor 5,- per huishouden per jaar. Iedere groepsdeelnemer heeft dezelfde rechten als een individueel LVCW-lid.

Het individuele lidmaatschap (incl. abonnement op "Gewoon Anders") kost 11.50 per jaar.

Het lidmaatschap voor initiatiefgroepen kost 2,50 per huishouden. Startende groepen kunnen, voordat ze lid worden, een informatiepakket aanvragen.

Voor woongroepzoekenden zijn er 'vacatures' in de projecten op de internetsite van de LVCW te vinden:
www.woongroep.net

BESTUUR

Voorzitter
Flip Krabbendam, Delft

Penningmeester
Gerard Koning, Groningen

Secretariaat
Thea Bekkers, Breda
Hanneke Verdonk, Purmerend

Lid
Peter Bakker, Eindhoven, webmaster en bestuurslid Federatie Gemeenschappelijk Wonen

Lid
Anna Dijkhuis, bestuurslid Federatie Gemeenschappelijk wonen

Kijk voor meer informatie en adressen op www.lvcw.nl

G G G

De provincie Noord-Holland stelt in 2006 bijna 2 miljoen euro beschikbaar voor activiteiten gericht op de sociale infrastructuur of op het toepassen van goede praktijkervaringen. Subsidie kan worden aangevraagd voor activiteiten onder andere op het gebied van wonen. Zie www.noord-holland.nl.
(Wijzer Wonen)

Federatie Gemeenschappelijk wonen vraagt aandacht gemeentepolitiek voor projecten gemeenschappelijk wonen. In maart 2006 zijn er weer verkiezingen voor de gemeenteraad. Als initiatiefnemers iets voor elkaar willen krijgen zijn er in de komende periode extra mogelijkheden om invloed uit te oefenen. Politieke partijen zoeken juist in de tijd van verkiezingen naar manieren om zich van elkaar te onderscheiden, om wensen van burgers te honoreren en om nieuwe accenten te leggen in hun programma. Ook als er een nieuwe gemeenteraad is gekozen zijn er mogelijkheden. De politiek is dan nog steeds in beweging. De fracties praten over een nieuw collegeprogramma of een nieuw raadsprogramma en er worden plannen gemaakt voor een periode van vier jaar. Stuur je wensen opnieuw in. En bedenk: persoonlijke contacten gaan boven alles.
(nieuwsbrief WSB)

'De Verandering'
Utrecht
verandering@solidair.nl
030-2721532

KIJK OOK EENS OP:

WWW.WOONGROEP.NET

LOGEERNETWERK VOOR LVCW LEDEN

De aangeboden logeermogelijkheden zijn bedoeld voor inwoners van CW (en andere aanverwante woonprojecten) Willekeurige lezers van dit blad die een goedkoop vakantie adresje zoeken moeten wij helaas teleurstellen!

Wijzigingen doorgeven aan: gewoonanders@e-lois.net

CW-Woonvorm van de Toekomst, Amersfoort: Drie 2-persoons kamers, kookgelegenheid aanwezig, zelf linnengoed meenemen. Reserveren bij Fien Bardoel, Hof der Toekomst 45, 3823HX Amersfoort, tel. 033 4564015

CW-'t Vierschaar, Apeldoorn: Een kamer met 2 eenpersoons bedden. Eventueel ledikantje. Een kamer met 1-persoons bed. Douche, wastafel met mogelijkheid om te koken.

Reserveren bij Corrine Hoornaar, Magistratenveld 607, 7327 LK Apeldoorn, tel. 055 53338779 of Geesje Tiemens, Magistratenveld 611, 7327 LK Apeldoorn, tel. 055 5342415

CW-Drielandenhuis, Haarlem: Drie 2-persoons logeerkamers, waarvan 1 met kinderbed. Douche en toilet aanwezig, geen kookgelegenheid. Linnengoed (o.m. dekbedhoes) zelf meenemen. Schriftelijk afspreken. Drielandenhoek 6 2034 LV Haarlem.

CW-Romolenpolder, Haarlem: Kamer met slaapgelegenheid voor 4 personen (twee eenpersoonsbedden en een slaapbank). Kinderbedje aanwezig, balkon aan de tuin, kookgelegenheid, televisie. Linnengoed zelf meenemen.

Contactpersonen: Marijke Smit, tel. 023-525 63 38, en Hetty Rietveld, tel.023 - 536 51 98.

CW-Houtwijk, Den Haag: Logeerkamer met twee 1-persoons bedden en wastafel. Bad en kookgelegenheid aanwezig. Linnengoed zelf meenemen. Maximum verblijf 1 week. Juni t/m augustus en 15 december tot 15 januari uitsluitend intern gebruik. Van tevoren reserveren bij Irene Wesseling 070-3978232 of Ria Jurgens 070-391207. Centraal Wonen Houtwijk, Albert Schweitzerlaan 24B, 2552 PK Den Haag.

CW-Katerstraat, Den Haag: 1 appartement met 2 eenpersoons bedden, badkamer, keuken. Linnengoed zelf meenemen. Maximaal verblijf 2 weken. Juni t/m augustus en 15 december tot 15 januari uitsluitend intern gebruik. Contactpersonen: Annet Rintjema Tel. 070 3647670

CW-Hilversum: Drie logeerkamers eerste verdieping, met elk hun eigen opgang, douche en toilet. 2 bedden per kamer. Gebruik keuken in overleg. Contactpersoon: Coby Goorhuis, tel. 035 6933446

CW-De Heerd, Groningen: 1 grote en 1 kleine ruimte, met elk hun eigen ingang, en badkamer met lighbad. Waterkoker, koffiezetmogelijkheid. Koken eventueel in overleg in een klusterkeuken. Huur laken pakket 2,50 p.p. Afspraken via Saskia Nieboer, Bentismaheerd 10, 9736 EA Groningen tel. 050 5424688

CW-Circa Leeuwarden: Kamer met douche en wc, een 2 persoonskamer, losse matras en eventueel kinderbedje. Contactpersoon Jacobien Lugtenborg tel. 058 2133693 of Bram Arnold 058 2513626

CW-Opaalstraat, Nijmegen: Een logeerkamer met 2 bedden en sanitaire voorziening. Van tevoren aanmelden bij Inge Koning, Opaalstraat 250, 6534 XP Nijmegen tel. 024 3560536

CW-de Banier, Rotterdam: Logeerruimte voor twee personen + opklapbed. Douche en toilet aanwezig. Linnengoed aanwezig, behalve handdoeken. Afspraken: Peter Noordmans, Paap-Diekstraat 6, 3032 SV Rotterdam, tel. 010 4666467

CW-De Pionier, Vlaardingen: Logeerruimte voor twee personen en gemeenschappelijke keuken met koffie-en-thee-faciliteiten. Linnengoed en dekbedden aanwezig. Douche bij contact persoon. Van tevoren reserveren bij Martin van den Boogeardt, Karel Doormanhof 8, 3134 CW Vlaardingen.

CW-Westervoort: Nabij Arnhem en Veluwezoom. 1 logeerkamer met 2 eenpersoonsbedden en kinderbedje. Douche en toilet aanwezig. Lakens en handdoeken zelf meenemen. Afspraak via Marianne Rosendahl, Lange Griet 34, 6932 MG Westervoort tel. 026 3117261

CW Het Middelblok, Zwolle: 1 logeerkamer met drie eenpersoonsbedden en een kinderbedje. 1 logeerkamer met tweepersoonsbed, 1 logeerkamer met eenpersoonsbed, 2 douches, sauna en toiletten aanwezig. "keuken" = magnetron, koffie- en theezetten. lakens en handdoeken zelf meebringen. reserveren via Paulus den Boer, Rijnlaan 223, 8032MX Zwolle, 038-4536945 of paulus@ligfiets.net Ligt bij fietsroutes LF09 en LF16

DOELSTELLINGEN LVCW

De LVCW heeft tot doel de belangen van het gemeenschappelijk wonen, waar mogelijk, te behartigen. Dat gebeurt door:

-het geven van algemene en specifieke informatie aan groepen en andere belangstellenden

- het o.a. via consultants, bieden van ondersteuning aan initiatief- en al samenwonende groepen

- het bevorderen van informatie-uitwisseling tussen groepen en andere instellingen

- het verder bekendheid geven aan deze woonvorm

Centraal Wonen is een woonvorm waarbij:

De bewoners elkaar vrijwillig hebben gekozen om op basis van gelijke rechten en plichten zonder leiding of zeggenschap van buitenaf met elkaar in onderlinge betrokkenheid te wonen. En niet anders dan volgens algemeen geldende regelgeving, op een door henzelf gekozen wijze invulling geven aan het uitgangspunt van respect voor de gewenste mate van zelfstandigheid van de deelnemende huishoudens.

De LVCW ziet gemeenschappelijk wonen als een woonvorm, waar een aantal maatschappelijke doelstellingen meer kans van slagen hebben. Te denken valt aan:

-de ontplooiing van het individu
-emancipatie en solidariteit
-het bewust omgaan met het milieu
-het streven naar een sociaal rechtvaardige samenleving

De LVCW wil zich inzetten voor alle woonvormen (gemeenschappelijk-/groeps-/centraal wonen), die zich in bovengenoemde definitie kunnen vinden.

Landelijke Vereniging Centraal Wonen
Korte Elisabethstraat 13
3511 JG Utrecht
telefoon: 030-2612585

